

Prædiken til 17. søndag efter trinitatis

Mark. 2, 14-22

Høstgudstjeneste

I P1's morgenradio er der altid en naturvejleder. Forleden morgen fortalte han om de store sten, der dukker op på markerne rundt omkring. Der er mange teorier om, hvordan det går til, men lad nu det ligge. De kan, som bekendt, være kæmpestore de her sten. Nogle af dem er så store, at man må opgive at flytte dem. Og uanset hvordan de nu er kommet der, så er de et godt billede på, hvordan landbruget har det.

Alle de sten, der ligger på landmandens vej. Som han må opgive at flytte. Uanset, hvor meget han slider og slæber, så er de ikke til at rokke. Der er bestemt grund til taknemmelighed over, at han overhovedet gider.

Sidst i 1700'tallet fik vi de store landboreformer i Danmark. Og det ser da så ganske bestemt ud til, at det igen er på høje tid med reformer, hvis vi stadig vil beholde de efterhånden få landmænd, vi har, og hvis vi gerne vil have, at der fortsat skal drives landbrug.

Digteren Kristen Bjørnkær skrev engang et lille digt om kærligheden. Det lød i al sin enkelthed:

Kærligheden er en hård branche
Hold dig væk eller ta', hvad der kommer

Og man kunne sige det samme om landbruget ...

”Skrid, du er for lille ...” Sådan går Adam på 4 år rundt og siger for tiden: ”Skrid, du er for lille”. Jeg ved ikke, hvor han har samlet det op. Måske er der nogen, der har sagt det til ham i børnehaven? I hvert fald har han taget det til sig. Sådan kunne Jesus i grunden også have sagt til Levi, tolderen, vi møder i dag.

I modsætning til landmanden kommer han let til lønnen. Han sidder bare ved sin toldbod og kradser ind. Han arbejder for romerne, besættelsesmagten. Og det er selvfølgelig ikke i orden. Han stikker også en del af pengene i egen lomme. Og det er selvfølgelig heller ikke i orden.

Jeg kender ikke størrelsen på Levi, men han er i hvert fald en moralsk undermåler. Han er et lille menneske, så: ”Skrid, du er for lille”. Men det er så ikke dét, Jesus siger. Tværtimod: Følg mig, siger han. Underforstået: her er der ingen, der er for små. Her er der ingen, der skal skride. Og knageme om ikke, Levi gør det.

Levi forlader sit gode udkomme uden videre, uden tanke på pension og reallønsnedgang og eventuelle topskattelettelser. Hvor-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 479. 119. årgang
September 2018
ISSN 0901-2214

for i alverden gør han det? Så han lyset? Indså han, at der måske var et større liv for ham end at sidde på flæsket og rage til sig? Han får et tilbud, han ikke kan afslå: Han slår følge med Guds søn. Med tillid. Risikovillig. Uden at blinke eller løfte et øjenbryn. Han ved ikke, hvor de skal hen, eller hvor det skal ende? Det er dét, der på moderne dansk hedder et "wake up call"! Og sådan kan det gå os: Der er begivenheder, der i den grad kan ændre vores liv og give det en ny retning: Vi kan forelske os; vi kan møde et menneske, der kan forandre mangt og meget; vi kan få en oplevelse, der ryster sjælen af hængsel; vi kan miste og få. Eller vi kan netop møde Jesus. Som Levi. Som journalisten og forfatteren Charlotte Rørth. Hun fortæller, at det skete i en kirke i Spanien: "Han er stoppet op i sin gang og står stille og venter på mig. Jeg kan mærke, at han ser på mig, men venter lidt med at se ham i øjnene. Jeg betragter langsomt hans ansigt. Det er klassisk smukt, som en græsk gud, og det rødlige hår er en harmonisk forlængelse af hudens solbrændthed. Da jeg vover at møde hans blik, ser jeg ind i øjne, der er grønne og grå med en snert af blå og fyldt med venlighed (...) - Velkommen, godt at se dig. Han siger det, uden at jeg forstår det, men min bevidsthed fatter det med det samme. Han kender mig. Han kender hvert et gram, hvert et sekund, kan se igennem alt, kan lide mig alligevel, trods alle mine løgne, små og store, min surhed og smålighed (...)"

Eller som min fulde farfar, som Jesus hev op af en grøft i Vrå, og han rørte aldrig siden sin brændevin. Altså farfar. Eller som min

fromme mormor, hvor Jesus pludselig stod for fodenden af sengen. (Så i parentes bemærket: Jeg er af fin familie; to bedsteforældre, der har mødt Jesus!!) Jo, der er mange wake-up-calls, der kan give livet en ny drejning. Og hvad skal man så gøre, når man pludselig bliver rystet i sin grundvold? Ja, Levi holder en fest – åbent hus for høj og lav. Og det er nu slet ikke så dumt!

Men farisæerne vil ikke ha' det og giver ondt af sig: Hvorfor hænger Jesus ud med den samling udskud? - Vi faster, og det skulle I nu også ta' og gøre!!

Og Jesus svarer dem med et klart billede: Hans disciple er som brudesvende. De kan ikke faste så længe, brudgommen, altså Jesus selv, er hos dem. Han er den, de har ventet på. Han er den Messias, som Gud har sendt. Nu er han kommet, og så skal der ikke længere fastes. Alle skal glæde sig med hinanden, slut med afholdenheden, nu står den på mad og vin, store armbevægelser, generøsitet og højt til loftet.

Det er en fornyelse, der vil noget. Der vil sprænge grænser i en kamp mod alt det, der står livet imod: Menneskefjendske regler og ordninger, der slår glæden ned og ihjel: Ingen sætter en lap af ukrympet stof på en gammel kappe.

Nej, det er ikke lappeløsninger, Jesus byder på. Her skal ikke stykkes noget sammen, der ikke er holdbart. Med Ham er intet længere ved det gamle. Det er en radikal fornyelse. Til kamp mod dødbideriet! Og det er den mulighed, han giver os: Jamen, vi plejer nu at gøre sådan og sådan. Ja, men det kunne jo være, at det ikke er godt nok! Det kunne jo

være, at det kunne gøres bedre.

Vi kender alle sammen til at være afhængige af, hvad vi tror, de andre forventer af os. Hvad man siger, hvad man gør og forventer, betyder meget for os, hvad enten vi vil være ved det eller ej. Vi dækker os ind bag dette uforpligtende "man" – prøv bare at lægge mærke til, hvor tit vi siger man, når vi egentlig skulle sige jeg.

Jesus vidste skam godt, hvad man sagde og gjorde – det er ikke for det. Men selv gør og siger han altså ikke, som man siger og gør. Han gjorde oprør mod gamle, stivnede former, gammel tro og religion og politisk korrekthed. Han kom med det nye, ja han var selv det nye, og plantede det og sig selv et sted, hvor alt var ved det gamle. Han kom med den nye vin, serverede den, og det gik galt.

Så jo, det skulle slå gnister og gå galt, og hvor galt det gik, har vi korset til at minde os om.

Det var ikke bare Levi, Jesus kaldte på. Det var ikke bare dengang. Det er også os. Det er også nu. Jesus véd, at et menneske ikke lever af, hvad det mener om sig selv, af at holde trit og være på den sikre side og bære sig korrekt ad. Alle lever af at blive elsket, holdt ud og holdt af. For livet er vigtigere end politisk korrekte meninger og regler.

Det kunne jo hænde, at der slet ikke skete noget ved, at der gik skår i det gamle, det vedtagne og konventionelle, det politisk korrekte. Det kunne være, at det var bedre, om der gik et par revner i de gamle sække, så lyset kunne komme til.

Jesus er hovedperson i alle evangeliets fortællinger. Og i dem alle kommer han som

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

den nye vin, der gør verden beruset og får den til at vakle. Og han er stadig dagens største nyhed og sensation, fordi han og hans ord aldrig kan indfanges eller udmøntes i regler og lærepunkter, partipolitik og borgerlig moral. Fordi han til stadighed kommer på tværs af alt det, ”man” siger, gør og tænker. Fordi den magt, der driver ham og virker i ham, er Gud selv. Kærlighedens magt, der holder ud og holder af.

Derfor har han også modet til at være i dét, der er gået i stykker. Midt i dét, der er revet itu. For at gøre alt det brudte helt: Det liv og den kærlighed, der er gået i 1000 stykker; det menneske, der er ved at gå i opløsning og falde fra hinanden. Og han har kraft til at bære med. Til at flytte de sten, der lægger sig på vores vej, og gør dagen og vejen svær og tung.

For godt en uge siden begravede min mand sin mormors søster. En gammel dame på 98, der boede på plejehjem. Om formiddagen gik hun til frisøren og fik sat sit hår. Så spiste hun frokost og hvilede sig lidt. Da hun havde fået sin eftermiddagskaffe, sagde hun til plejepersonalet, at nu gik hun hen på sin stue for at dø. Og det gjorde hun så.

Det er den dejligste historie: når man skal møde sin frelser, skal der festes, og så skal man selvfølgelig ha’ ordnet sit hår. Og der skal heller ikke fastes.

Det behøver vi så heller ikke. Vi behøver heller ikke at holde igen med glæden. Vi kan roligt lade den få frit løb, som vor Herre vil det. Og det samme med taknemmeligheden. For høsten og for så meget andet.

Amen

Kirsten Støve Lundager

Nølev og Saksild

Salmer:

729, 29, 730, 728, 476, 11